Lumini şi umbre la orizontul sezonului de patinaj

Interviu cu antrenorul federal prof. FLORIN GĂMULEA

— Ce e nou în patinaj ?...

Este întrebarea pe care o punem de obicei antrenorului federal prof. Florin Gămulea, din început de toamnă şi pînă în primăvară. Răspunsul, primul din noua serie (1967-1968), a venit ceva mai tîrziu de astă dată. De ce ? Explicaţia ne-o dă însuşi cel intervievat :

— *Am întîrziat cu intrarea pe gheaţă, în această toamnă, pentru simplul motiv că... n-am avut gheaţă. Cele două patinoare artificiale din Capitală, „23 August" şi Floreasca, au depăşit cu mult datele iniţial stabilite pentru începerea activităţii. In special la Floreasca, întîrzierea se prelungeşte peste măsură şi perspectivele sînt de-a dreptul îngrijorătoare. Fără îndoială, aceasta se datorează faptului că lucrările de pregătire n-au fost făcute din timp. Dacă nu-ţi faci vara sanie...*

Spusele celui care îndrumează activitatea de patinaj în cadrul forului nostru de specialitate corespund întrutotul realităţii. Ne amintim prea bine de vizitele noastre la cele două patinoare, în cursul verii, cînd ritmul lent al lucrărilor făcea iminente întîrzierile de azi. Atunci, oameni din conducerea tehnică a patinoarelor, directori, ingineri, ne-au prezentat promisiuni — „pe cuvînt de onoare"... — că rămînerile în urmă vor fi lichidate pe parcurs, că totul va fi gata la timp. I-am crezut. Şi rău am făcut.

— *Asemenea întîrzieri ne pot costa performanţe*, continuă prof. Gămulea. *Şi aceasta este cu atît mai regretabil, cu cît pregătirile dinainte de sezon ale patinatorilor, începute încă din mai, s-au făcut cu mai multă intensitate ca în trecut, s-a muncit cu deosebită rîvnă. De notat că, pentru prima dată, două dintre cluburile noastre, Şcoala sportivă nr. 2 şi I.C.F., au avut tabere de antrenament de cîte două săptămîni în străinătate, efectuînd pregătiri pe gheaţă, în Cehoslovacia. Tabăra de la Tuşnad, organizată de federaţia noastră, a desăvîrşit aceste pregătiri din timpul verii ale patinatorilor noştri fruntaşi. Să sperăm că pauza care a intervenit acum nu va avea repercusiuni.*

— Şi patinatorii din provincie ?...

— *O situaţie asemănătoare prezintă Braşovul. Deşi fondurile necesare amenajării patinoarului artificial au fost alocate din timp, asociaţia sportivă Petrolul Braşov, căreia îi este dat în folosinţă acest patinoar, nu s-a îngrijit pentru ca el să-şi poată deschide mai devreme porţile.*

Iată deci că primele noutăţi din patinaj nu prea au darul să ne bucure. Pentru a schimba diapazonul discuţiei, căutăm s-o înseninăm trecînd în domeniul perspectivelor, pe care le ştim mult mai favorabile.

— Ce puncte de atracţie prezintă calendarul nostru competiţional ?

— *Avem un program mult mai bogat în acest sezon*, ne spune antrenorul federal. *Pe plan internaţional, obiectivul principal este participarea patinatorilor noştri artistici la campionatele europene şi la Olimpiada de iarnă. O serie de concursuri internaţionale, începînd cu „Patina de aur" de la Praga, apoi cele de la Karl-Marx-Stadt, Viena, Budapesta şi Sofia completează şirul marilor competiţii la care vom fi reprezentaţi. Vom avea întreceri internaţionale şi la Bucureşti, la mijlocul lui decembrie, cînd se va desfăşura concursul organizat de clubul Dinamo, reunind patinatori pînă la 12 ani. Este o iniţiativă frumoasă. Pe planul patinajului viteză, de reţinut că — după o întrerupere de 16 ani — vom găzdui din nou un concurs internaţional, pe pista de la Tuşnad.*

— Noutăţi şi pe plan intern ?

— *Sînt. In afara campionatelor republicane, notaţi că vom avea şi „Cupa României" la patinaj artistic. In calendar figurează, tot în premieră, „Cupa Cutezătorii", la artistic şi viteză, competiţii iniţiate de Consiliul Naţional al Organizaţiilor Pionierilor. O inovaţie pe plan tehnic va fi prezentată în programul tuturor competiţiilor interne a figurilor ce se cer pentru obţinerea clasificării sportive. Două concursuri speciale „Test ISU" vor permite patinatorilor fruntaşi să obţină categoriile a III-a şi a IV-a, acordate de forul internaţional.*

Intr-un cuvînt, cîteva „umbre" şi multe „lumini" la orizontul sezonului de patinaj, care e gata să înceapă.

RADU VOIA

„Sanctuarele sănătăţii"

Setea de mişcare, de destindere, de deconectare, au făcut din sport un prieten nedespărţit al tînărului zilelor noastre, o necesitate curentă a vieţii omului modern. Omul caută deliberat această activitate, îşi caută sănătatea sau doreşte să şi-o consolideze, face sport mînat poate de dorinţa armoniei, a perfecţiunii şi frumuseţii fizice. Întărirea sănătăţii rămîne însă obiectivul cel mai de seamă. Omul a învăţat să folosească acest excelent elixir al vieţii, acest tonic de neînlocuit, sportul.

Il vedem, după orele de muncă sau de clasă, luînd drumul terenului de sport, unde prin „oboseală" îşi curmă oboseala, îl vedem întorcîndu-se satisfăcut, parcă mai vesel. Mai ales orăşeanul este magnetizat de aceste sanctuare miraculoase ale sănătăţii. Dar termenul de *sănătate* nu poate fi niciodată separat de cel de *curăţenie*.

Este pe deplin înţeleasă această interferenţă, această contopire, această identitate de sensuri ? Se bucură de considerarea cuvenită terenurile de sport ? Iată întrebări la care nu se poate răspunde, din păcate, afirmativ, aşa cum ar trebui. Căci există încă o optică greşită în legătură cu existenţa şi igiena bazelor sportive. Incă se crede că asigurîndu-se un spaţiu cu destinaţia „sport" este de ajuns, chiar dacă omul trebuie să se „mişte" într-un nor de colb, pe terenuri devenite, adeseori, depozite de gunoi, deschizînd astfel căi dintre cele mai sigure îmbolnăvirii.

Aşadar, ese normal să apară îndoielnică eficienţa exerciţiilor fizice executate în asemenea condiţii. Şi astfel de situaţii regretabile se întîlnesc şi în unele şcoli, unde copiii sînt nevoiţi să facă sport în condiţii absolut neigienice. Desigur, unele — şi numărul lor este destul de mic — dispun de baze care îşi merită cu prisosinţă numele de „temple ale sănătăţii", dar multe altele se află încă la polul opus (terenurile liceului nr 1 şi ale şcolii nr. 4 din Piteşti, ale Grupului şcolar Construcţii din acelaşi oraş, ale şcolii generale nr. 183 din Capitală — ca să dăm numai cîteva exemple) Oare, nu pot fi acoperite cu zgură, asfaltate şi corespunzător îngrijite, astfel încît să corespundă elementarelor norme de igienă ? Sînt lucruri aparent mărunte, dar de mare importanţă pentru sănătatea elevilor. Şi profesorii de educaţie fizică au datoria cetăţenească de a veghea, ca şi medicii şcolii, la perfecta dezvoltare fizică a copiilor, la îndepărtarea oricărui focar de îmbolnăvire

★

Se vorbeşte foarte adesea de o estetică a bazelor sportive. Alături de curăţenie, este una din cerinţele importante ale existenţei lor. Ambianta înconjurătoare trebuie să fie la fel de primitoare, la fel de curată ca şi bazele. Altfel, terenul de sport nu se deosebeşte prea mult de maidan. Altfel, devine mai puţin agreat de tineri. Aşa s-a întîmplat cu terenul de volei al asociaţiei sportive Radio din Capitală : gardul care îl separa de stradă a dispărut, gărduleţului înconjurător îi curg petecele (de sîrmă), buruienile din jur au crescut, o groapă de var a rămas neastupată, cu ustensilele preparării tencuielii alături, pe teren zace un tăvălug — mărturie a unor... preocupări mai vechi. Hîrtii, cîrpe, resturi de materiale de construcţie împrăştiate... Intr-unul din vestiare se află... uscătoria rufelor unei pensionare, care locuieşte sub acelaşi acoperiş, iar în celălalt sufrageria.

Imi amintesc că acum un an aici veneau foarte des tinerii din asociaţiile sportive din jur. Din primăvară a rămas pustiu. Oare aceasta nu se datorează în mare parte atmosferei respingătoare din jur? *Baza sportivă trebuie să corespundă scopului pentru care a fost creată*

★

O situaţie alarmantă o constituie desfiinţarea bazelor sportive. Intr-adevăr, judecînd după numărul scrisorilor trimise redacţiei de grupuri de iubitori ai sportului, sînt destul de numeroase cazurile în care organele locale încalcă o binecunoscută hotărîre a Consiliului de Miniştri, dînd o altă destinaţie spaţiului rezervat activităţilor sportive, nesocotind una din exigenţele vieţii moderne, de care vorbeam la începutul acestor rînduri. Fără a mai insista asupra faptului că, în acest fel, o serie de sportivi şi echipe de performanţă sînt împinse la forfait datorită lipsei condiţiilor de pregătire, se ridică problema satisfacerii nevoilor intrinsece de recreare, de destindere prin sport ale marii majorităţi a oamenilor muncii

Numai la Textila Piteşti, de pildă, au dispărut 3 terenuri (unul foarte recent) din diverse motive, mai mult sau mai puţin întemeiate. Oare lucrătorii de aici nu mai aveau nevoie de ele? Adevărul este că (şi la Textila există suficient spaţiu în apropiere) conducerile întreprinderilor nu se preocupă de amenajarea altor baze sportive în schimbul celor desfiinţate. Se pare că la acest capitol — neplăcut — Piteştiul deţine un loc de frunte în ţară. După o statistică a organelor locale ale CNEFS, au fost desfiinţate circa 30 de baze sportive, fără a se asigura altele în loc (?). Majoritatea celor ce... supravieţuiesc sînt prost întreţinute, neigienice, iar dintre acestea unele au o perspectivă sumbră : desfiinţarea. Se va ajunge la distrugerea lor completă ? După cum s-a pornit, se pare că da (!).

Sportul este şi va rămîne un bun prieten al tineretului, un mijloc eficient de întărire a capacităţii fizice şi intelectuale, un izvor de forţă, de voie bună. Pentru a-şi îndeplini menirea, el are nevoie de baze sportive cît mai multe, mai bine utilate, mai agreabile. De aceea, pledăm pentru acordarea unei atenţii pe măsura importanţei lor „sanctuarelor sănătăţii".

AURELIAN BREBEANU

NU E BINE!

Baza sportivă Constructorul din Capitală. Aici, la fiecare sfîrşit de săptămînă au loc diferite partide de rugbi şi fotbal.

Din păcate, clubul sportiv Constructorul neglijează unele „amănunte" organizatorice stînjenind buna desfăşurare a meciurilor. În pauzele jocurilor, spectatorii pătrund în spaţiul de joc — după cum se vede şi din imaginea de mai sus. De ce? Şi, mai ales, pînă cînd?

Foto: Nicolae Tokacek

MOTO

Miine, la Focşani,

Ultima etapă a „Cupei F.R.M."

Mîine dimineaţă, la ora 10, starterul va da plecarea în ultima etapă a „Cupei F.R.M." care va avea loc pe traseul de motocros amenajat la marginea oraşului Focşani. Inaintea etapei de mîine clasamentele se prezintă astfel : **250 cmc :** 1—3. Cr. Dovids (Metalul), Şt. Chiţu (Steaua) şi Tr. Macarie (Metalul) 12 p, 4. C. Coman (Poiana Cîmpina) 6 p, 5. C. Goran (Steaua) 4 p, 6. Tr. Moaşa (St. r. Braşov) 1 p ; **500 cmc :** 1. E. Kereteş (Steaua) 14 p, 2. Fl. Ştefan (Loc. Pl.) 10 p, 3. E. Seiler (Metalul) 8 p, 4. Al. Ionescu-Cristea (Steaua) 7 p, 5. I. Bobilneanu (St. r. Braşov) 4 p, 6. V. Savin (Metalul) 3 p ; **300 cmc :** 1. P. Lucaci (St. r. Braşov) 14 p, 2. E. Huszar (Steaua) 8 p, 3. A. Crican (Poiana Cîmpina) 7 p, 4. Şt. Viuleţ (Loc. Pl.) 6 p, 5. Al. Paliev (Poiana Cîmpina) 4 p, 6. Gh. Bogdan (Voinţa Sibiu) 2 p.

PARTENERUL DE ÎNTRECERE NU ESTE UN DUŞMAN

Sînt sporturi în care, de rivalul tău nu te desparte marcajul unui culoar sau consecuţia probei; el este lîngă tine, vii în contact direct cu el. Armele pe care le foloseşti pentru a cîştiga „duelul" trebuie să fie cele permise, alese din panoplia fair-play-ului. „*Mînie, furie, acestea nu sînt cuvinte sportive*" — citez din Paul Vialar, preşedintele scriitorilor sportivi din Franţa. „*Singura mînie pe care o cunoşti cînd faci sport este aceea de a vrea să fii mai bun. Singura furie pe care o resimţi este împotriva propriei tale slăbiciuni*".

Rezum cîteva dintre declaraţiile conducătorilor de echipă dinaintea anumitor partide : „*Avem un adversar periculos; trebuie făcut totul pentru a-l învinge*". Ce înseamnă, însă, „totul" ? A-ţi învinge adversarul înseamnă a-l depăşi cinstit, într-o luptă sportivă: a sosi cu o clipă mai devreme, a arunca cu un centimetru mai departe, a ajunge primul la balon, a-i demonstra, în fine, că eşti mai bun ca el şi victoria ta este pe deplin meritată.

Uneori, însă, obsesia punctelor alterează caracterul întrecerii, jocul degradînd într-un spectacol pugilistic. Furia cu care se urmăreşte victoria schimbă optica asupra partenerului; el devine un duşman care „trebuie" desfiinţat cu orice preţ. Cam acesta a fost „punctul culminant" al meciului de rugbi între Griviţa şi Dinamo din returul actualului campionat.

De altfel — şi faptul este regretabil — nu o dată în planul de acţiune întocmit pentru un joc este inclus şi dezideratul „*trebuie să dăm*". Cu pumnii, cu picioarele, numai să dăm. „*Am dat pentru că şi ei au dat cînd am fost la ei*" — se disculpau jucătorii fostului Rapid Mizil, în faţa comisiei de disciplină. Surprinzător, la unii jucători nu există — sau nu s-a format încă — acel „simţ sportiv". Ei nu pot realiza (numeroase discuţii mi-au confirmat aceasta) adevăratul caracter al întrecerii sportive ; întîlnirea însemnînd pentru ei un prilej de a plăti poliţe, „returul" nemaifiind o replică sportivă ci o revanşă, în sensul negativ al cuvîntului, o scadenţă a unor resentimente personale. Deunăzi, un jucător îşi regreta „slăbiciunile de caracter" : „*Nu pot să dau şi fac rău, pentru că alţii mă consideră slab*", iar un altul spunea convins : „*Trebuie să dai primul, ca ceilalţi să-ţi prindă frica*".

Abaterile, conform unui elementar simţ al echităţii, sînt pedepsite. Şi, de multe ori, usturã. Apasă.

— „*Nu puteam crede* — îmi mărturisea zilele trecute handbalistul Teodor Coasă, de la Dinamo Bacău, *că suspendarea mea din echipă mă va chinui într-atît încît să ajung la nopţi albe, la coşmar*".

Faptele care au atras sancţiunea sînt, în mare, cunoscute : în returul campionatului trecut — în martie — la sfîrşitul unui meci disputat la Bacău cu Politehnica Timişoara, jucătorul Coasă — suspendat în acea etapă — a angajat un „duel" verbal neprincipial cu timişoreanul Zauer, dialog pe care l-a pecetluit cu două palme. Replica clubului a fost drastică: 6 luni suspendare. Un ghinion al sorţii îl aduce pe Coasă o săptămînă mai tîrziu, martor ocular şi „activ" al unei încăierări dintr-un local public. Pedeapsa s-a dublat la un an. Şi iată-l pe talentatul jucător, campion mondial la Turneul de tineret, din martie, de la Amsterdam, făcînd „tuşă forţată" un an de zile.

— „*Comportarea mea total necolegială m-a înspăimîntat chiar şi pe mine* — mărturiseşte el. *Iertarea pe care mi-am cerut-o* (la meciul dintre Dinamo Bacău şi Politehnica Timişoara, jucătorul Coasă a ţinut ca înainte de începerea jocului, în faţa a 2 000 de spectatori să ceară scuze victimei sale, studentul Zauer) *a venit ca o eliberare*".

Pedeapsa însă, rămîne pedeapsă.

Ar fi absurd să ignorăm dramatismul întîlnirilor, atmosfera de înaltă tensiune creată la un moment dat, suprasolicitarea nervoasă a jucătorilor. Stăpînirea de sine nu trebuie pierdută însă nici în momentele de maximă încleştare. Şi, mai ales, nu trebuie uitat că „adversarul" tău nu-ţi este decît un partener de întrecere. Nicidecum un duşman !

N. MUSCELEANU